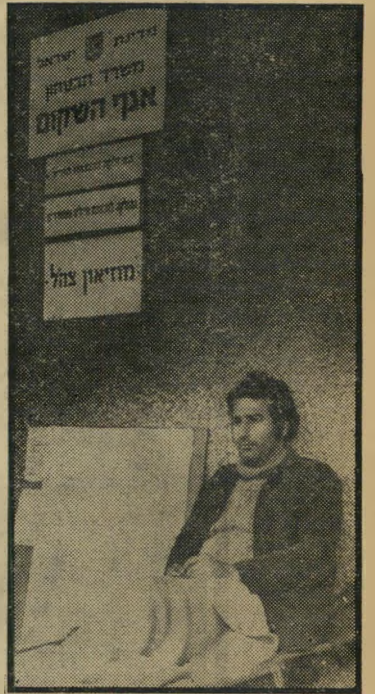


במלחמת ששת הימים נפצע יעקב עובד (26) בראשו. בעקבות סיכסוך עם משרד הביטחון על שיקומו, הציב לאחרונה מי-



נכה-שובת עובד

הראש בקיר

טה ושלט בפתח אגף השיקום שבקרייה, פתח בשביתת-רעב.

על מה שקרה לו שם, סיפר השבוע: "פקידה בכירה פנתה אלי וביקשה ממני להפסיק את השביתה, ואז יטפלו בי. הסכמתי, ונכנסתי פנימה. אז תפס אותי הנוטר שעל ידי השער, דפק לי את הראש בקיר וזרק אותי החוצה."

נכנסתי לדיכאון. היה זה, אם לי הסתמך על יעקב, נוהג אצל הנוטר. עוד באותו יום, יותר מאוחר, סיפר עובד, "פנה אלי שוב פעם פקיד אחר, הזמין אותי לשיחה בפנים. אך שוב הנוטר פגע בי וזרק אותי החוצה."

סרוגיותו של יעקב נגד משרד הביטחון החלה לאחר שמאס בעבודה שסידר לו אגף השיקום. "שלחו אותי לעבוד במוסד רולה, בתור מבקר טכני" מספר הוא. "אך נכנסתי לדיכאון ולא יכולתי להתרכז יותר". במקום זה, ביקש מאגף השיקום דוכן בשוק הכרמל.

"לא מגיעה לו המלצה לרשיון כזה", הגיב דובר משרד הביטחון, נפתלי לביא.

"יש לו דרגת נכות נמוכה" ומה בקשר לנוטר? יעקב כנראה ניסה להידחק למקום שהכניסה אסורה, ורחף — אז הוא נדחף. מכל מקום, זה איננו מיקרה רציני שיש לצאת מהכלים בגללו."

וראי שלא. השאלה היא רק, אם יש מקום ליחס כזה לנכה. אפילו אם הוא ניסה להידחק.

עסקים

מבחן אופי

לדוורים

התיקושרנים הניידים של משרד-התיקושר-רת — הלא הם הדוורים — נאלצים בי שבויות האחרונים לעמוד בפני פיתויים. בערימות המכתבים שנושאים הדוורים על גבם לחלוק בתיבות, נמצאות בין השאר גם גלויות-דואר של נערות חשופות. דוור עלול לחשוב פעמיים לפני שהוא משלשל חתימה עירומה לתיבת-דואר, מה עוד ש הוא עשוי להיות דוור דתי ושומר מסורת. **השפיות ונערות פין-אפ.** גלויות העירום נכנסו למחזור ביומנו של צלם עיתונות תל-אביבי זריו. נחום גוטמן, שי בארכיונו הצטברו רבבות תמונות, החליט למצוא להן שימוש. הוא מיין אותם לנושאים, בחר את המובחרות שבהן והדפיס אותם בצורת גלויות-דואר בכריכות הכול-

אלן דלון

עם שופם

אחד הסרטים המעניינים ביותר, שיעלו בקרוב על בדי הארץ, הוא סרט צרפתי של במאי ממוצא יהודי, הקוצר היום הצלחה קופתית ואומנותית כבירה בפריס. שם הסרט הוא "המעגל האדום" ויוצרו, ז'אן-פיאר מלוויל, הוא דמות בלתי רגילה, במאי המהפקש מזה 25 שנים לעשות סרטים בדרך מיוחדת משלו. אולם רק עתה זכה להכרה במלוא מובן המילה.

מה מותר ומה אסור לאדם לעשות? מה זה "טוב" ומה זה "רע"? ככל אדם המתיימר לעסוק בענייני מורס, לא יכול היה ז'אן פיאר גרימבאך, יהודי בן 56 מצרפת, שלא לחוות דעתו בנושא. ולגרימבאך, הידוע יותר תחת כינויו ז'אן-פיאר מלוויל, יש תשובה משלו: אין זה משנה כלל מה מותר ומה אסור, מה "טוב" ומה "רע". לאדם אין מנוס מן הגורל שהוכתב לו.



דלון (משופם), וזונטה ואין מונטאן האסיר המשוחרר, הפושע הנמלט והשוטר לשעבר

ויהיו מעשיו כאשר יהיו, סופו להגיע לי מקום שנועד לו מראש.

רגדית יונת?

יוון העתיקה, מעטים הם הדוגלים כי תורה זו. אלא שלמר גרימבאך — סליחה, מלוויל — אין זה איכפת כלל. כשלארשו כובע בוקרים רחב שוליים, ועיניו, הבולטות במיקצת, מוסחרות על ידי משקפי שמש, הוא ממשיך מזה עשרים וחמש שנים להפיץ את תורתו המוסרית בעזרת סרטים. "אני עושה תמיד את אותו הסרט, אבל בכל פעם אני משתדל לעשות אותו בצורה משוכללת יותר", הוא אומר, כאשר טוענים נגדו כי יש קירבה יתירה בין 12 ה סרטים שעשה עד היום.

רמיו מתרחשים

אותה מיסגרת חברתית, מיסגרת הנמצאת על הגבול בין המותר והאסור, בין אם מדובר במחתרת בימי המלחמה, או בעולם התחתון בימי שלום. ובכולם חוזר ונשנה אותו דמיון מופלא בין הצייד והניצוד, בין הפושע והשוטר, הנלחמים זה בזה לא בגלל שינאה אישית, אלא משום שכך נגזר עליהם.

ואין דוגמה טובה יותר לכך מן המעגל האדום, אשר יוצג בקרוב בארץ. הסרט, הצלחתו הקופתית הגדולה ביותר של מלוויל (הוא שובר שיאים בפריס), הוא, לדעת רבים, גם הצלחתו האמנותית הגדולה. העלילה פשוטה למדי. שלושה אנשים הנמצאים מחוץ לחוק, אסיר משוחרר, פושע נמלט מידי החוק, ושוטר לשעבר, נפגשים יחד לביצוע שוד יהלומים נועז. האיש הרביעי במעגל הוא מפקח המשטרה, הדומה להפלא במינהגיו לשלושת האחרים, אבל נמצא מן הצד השני של היתר. עליו ללכוד את העבריינים, והדרי-

במאי מלוויל

המותר החוק מן הפשע

שחקנים המסוגלים להתאים את עצמם ל צרכים אלה. "עם אלן דלון יש לי שפה משותפת, אנחנו מבינים זה את זה מייד, ואין צורך להרבות בדיבורים", מסביר מלוויל בהנאה גלויה, כי אכן, הוא מפורסם בכך שב סרטיו כמעט ואין דיאלוגים.

בהמעגל האדום הוא עיטר את פניו של דלון בשפם, הוסיף כמה שנים לגילו, ונתן מישקל חדש לדמותו. "האיפור אינו רק למען המצלמה, אלא גם למען השחקן. כי אשר הוא רואה את עצמו בראי, הוא חוזר קל יותר לדמות שלו."

צד דלון הוא הציב את גיאן-מריה

וולונטה (החוקר המחקירה על אזור...). ואת איז מונטאן, שנבנו כאילו במיוחד ל סרט זה, ומולם, את אנדרה בורביל, קומדי קאי אשר איש לא הבין את פשר עבודתו עם מלוויל. "הראיתי לו את בדם קר, והצבעתי שם על החוקר. אמרתי לו שאני רוצה כי יעשה דמות דומה", מספר מלוויל. "הוא נדהם וטען שאותו חוקר אמריקאי הוא יפה תואר, ואילו הוא..."



בורביל וזונטה

איש החוק והפושע הנמלט

מלוויל הרגיע אותו, הכין עבורו פיאה, חליפות גזרות היטב ויצר בעזרתו את אחת הדמויות המרשימות של הבד הצרפתי בשנים האחרונות, מצבה אותה לאחד מן השחקנים הטובים של הבד הצרפתי. ובכל זאת, טוענים מתנגדיו של מלוויל, היכן בכל הסרט הזה, האקטואליות הבו ערצ? על כך באה תשובתו של מבקר צר- פתי, אשר כתב כי בה בשעה שסרטיו של גודאר ייראו סתומים ומזוירים למי שיחזה בהם בעוד 50 שנה, יהיה המעגל האדום אקטואלי ומעניין כמו היום. כי המאבק בין הטוב והרע, בין המותר והאסור, הגבול הדק המפריד ביניהם, והדמיון בין האנשים הניצבים משני צידי הגבול, הוא עניין אקטואלי היום, כפי שהיה לפני מאה שנים ויהיה אקטואלי בעוד מאה שנים.

מעניינים בתיקו האיש, כדי להוכיח שאין אדם חף-מפשע ואין איש "מעל לכל חדש". מה לכל זה ולמצאות הבערת? מלוויל משיב מייד ובחדות רבה: "אינני עוסק בסרטים תיעודיים, ואני מעוניין בסיפורים אקטואליים. אני מנסה להעלות על הדם סיפורי-מוסר דמיוניים". ואמנם, יש לא מעט מן הדמיון בסיפור. מלוויל הספוג השפעת סרטי-פשע אמריקאיים של שנות ה-30 וה-40, מאוהב בי דמויות האגדיות של אז. הוא מלביש את שחקניו באותם מעל-יגשם וכובעים, אשר איפיינו בזמנו את בוגארט או ג'ורג' ראפט, הוא יוצר טיפוסים הבנויים מחטיבה אחת, טיפוסים שאינם מתלבשים או מתחבאים אלא ממשיכים בדרכם, מתוך הכרה פנימית שאין להם ברירה. והוא בוחר

החשש היחיד היה שמשרד-התקשורת יס- רב להעביר את גלויות-העירום לתעודתם, למרות שבישראל אין חוק כמו זה המקרי (המשך בעמוד 32)

רה של תמונות אירוטיות, של חשפניות ונערות פין-אפ. תמיד ימצא מישהו שיבחר לכתוב כמה משפטים על גבה של חתיכה חשופה או להדביק בול על עכוזה.

לוח תמונות סביב נושא מסוים, שכל אחת מהן ניתנת לתלישה ולמשלוח נפרד. בין הסדרות הכוללות גם תמונות של חיילי צה"ל, נופים ונשים, נכללת גם סיד-